

дълга дори до петитѣ, а у богатитѣ ꙗкоже се влачи и по земята. Тѣ облачатъ по нѣколко връхни — една възъ друга. Обущата имъ сѣ тоже особени: сѣщо като налѣми, направени отъ дърво или исплетени отъ слама съ ремички отгорѣ, прѣзъ които се обуватъ на краката, както виждате въ горнята рисунка, която избразява едно японско момиче.

Японцитѣ много обичатъ да се китѣтъ; вързватъ си искусно коситѣ съ разноцвѣтни панделки, забодватъ ги съ разни гребени и други подобни. Японцитѣ иматъ бѣли зѣби, но когато вече ще се жени нѣкоя японка, тя си начърнѣва зѣбитѣ и това се счита за голѣма красота.

Японцитѣ не вѣрватъ въ одинаго Бога — тѣ сѣ идолопоклонци, но пакъ си иматъ черкви посветени на различнитѣ имъ божества; иматъ си свещенници (наречени *Бонзи*) и свещенни обрѣди. Отъ свещеннитѣ обрѣди за забѣлтѣване е кръщението на дѣцата имъ, който се извършва по слѣдующия начинъ: отнасятъ дѣтето въ храма (черквата), кѣдѣто баща му дава на свещеника едно бѣло листче на което сѣ написани три имена. Свещеника прѣписва имената на три отдѣлни листчета; послѣ ги разбърква, като чете високо една свещенна молитва, слѣдъ което започва да ги подмѣта въ рѣката си на нагорѣ, до като литнатъ въ въздуха; гледа се въ това врѣме кое листче най-напрѣдъ ще падне на свещенния потонъ на храма: написаното на него име, ще бѣде най-угодно на божеството — съ това име наричатъ дѣтето.

Японцитѣ не галѣтъ твърдѣ малкитѣ си дѣца, нито пѣкъ ги пазѣтъ много. Още сѣвѣмъ мѣнинкитѣ бебенца тѣ задѣватъ на грѣбъ